

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zawarcie umowy, na której mocy jedna spółka oddaje w najem innej spółce nieruchomość, w której poprzednio prowadzona była szczególna działalność polegająca na publicznym wydawaniu posiłków w restauracji, wraz ze wszystkimi środkami trwałymi i składnikami inwentarza, w wypadku gdy spółka przejmująca nieruchomość kontynuuje tę samą działalność polegającą na publicznym wydawaniu posiłków w restauracji pod tą samą nazwą co wykorzystywana wcześniej, stanowi przekazanie działalności w rozumieniu art. 19 i art. 29 dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie, czy opisana transakcja stanowi świadczenie usług, które można uznać za wynajem nieruchomości w rozumieniu art. 135 ust. 1 lit. l) dyrektywy VAT lub złożone świadczenie usług, którego nie można uważać za wynajem nieruchomości podlegający opodatkowaniu z mocy ustawy?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006 L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Darmstadt (Niemcy) w dniu 11 stycznia 2018 r. – TopFit e.V., Daniele Biffi / Deutscher Leichtathletikverband e.V.

(Sprawa C-22/18)

(2018/C 123/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Darmstadt

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: TopFit e.V., Daniele Biffi

Strona pozwana: Deutscher Leichtathletikverband e.V.

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 18, 21 i 165 TFUE należy interpretować w ten sposób, że przepis zawarty w regulaminie lekkiej atletyki związku państwa członkowskiego, który to przepis uzależnia udział w mistrzostwach krajowych od obywatelstwa tego państwa członkowskiego, stanowi niedopuszczalną dyskryminację?
2. Czy art. 18, 21 i 165 TFUE należy interpretować w ten sposób, że związek państwa członkowskiego w sposób niedopuszczalny dyskryminuje sportowców-amatorów, którzy nie mają obywatelstwa tego państwa członkowskiego, umożliwiając im wprawdzie udział w mistrzostwach krajowych, jednakże pozwalając im jedynie na starty „poza konkursem” lub „bez klasyfikacji” oraz nie zezwalając im na udział w biegach i walkach finałowych?
3. Czy art. 18, 21 i 165 TFUE należy interpretować w ten sposób, że związek państwa członkowskiego w sposób niedopuszczalny dyskryminuje sportowców-amatorów, którzy nie mają obywatelstwa tego państwa członkowskiego, wykluczając ich z przyznawania tytułów krajowych względnie klasyfikacji?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad (Bułgaria) w dniu 17 stycznia 2018 r. – „Elektrorazpredelenje Jug” EAD / Komisija za energijno i wodno regulirane

(Sprawa C-31/18)

(2018/C 123/18)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Elektrorazpredeljenje Jug” EAD

Strona przeciwna: Komisija za energijno i vodno regulirane

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 2 pkt 3 i pkt 5 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady] 2009/72/WE⁽¹⁾ [z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE] należy interpretować w ten sposób, że jedynym kryterium rozgraniczenia między siecią dystrybucji energii elektrycznej a siecią przesyłu energii elektrycznej, odpowiednio między działalnością polegającą na „dystrybucji” a działalnością polegającą na „przesyśle” energii elektrycznej, jest poziom napięcia i państwa członkowskie – pomimo przysługującej im swobody kierowania użytkownikom sieci do danego rodzaju sieci (przesyłowej lub dystrybucyjnej) – nie mogą ustanowić jako dodatkowego kryterium rozgraniczenia działalności przesyłowej i dystrybucyjnej własności aktywów, które są wykorzystywane w celu prowadzenia tej działalności?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy odbiorców energii elektrycznej przyłączonych do sieci elektrycznej średniego napięcia należy uznać zawsze za odbiorców operatora sieci dystrybucji energii elektrycznej licencjonowanego w odniesieniu do odpowiedniego terytorium, niezależnie od własności urządzeń, do których bezpośrednio przyłączono instalacje elektryczne tych odbiorców, i niezależnie od stosunków umownych wiążących odbiorców bezpośrednio z operatorem sieci przesyłowej?
- 3) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy zgodnie z rozumieniem i celami dyrektywy 2009/72/WE dopuszczalne jest istnienie krajowych przepisów takich jak przepis zawarty w § 1 pkt 44 w związku z pkt 20 przepisów uzupełniających Zakon za energetikata (ustawy o energetyce), zgodnie z którym to przepisem „przesyłem energii elektrycznej” jest transport energii elektrycznej przez sieć przesyłu, a „siecią przesyłu energii elektrycznej” jest zbiór linii elektrycznych i instalacji elektrycznych służących do przesyłu, transformacji energii elektrycznej z wysokiego na średnie napięcie oraz uprzedniego rozdziału potoków energii elektrycznej? Czy dopuszczalne jest, przy spełnieniu takiego samego warunku, istnienie krajowych przepisów takich jak art. 88 ust. 1 Zakon za energetikata, zgodnie z którym: „Dystrybucja energii elektrycznej i eksploatacja sieci dystrybucji energii elektrycznej są realizowane przez operatorów sieci dystrybucji energii elektrycznej – będących właścicielami takich sieci na wyodrębnionym terytorium, licencjonowanych do prowadzenia dystrybucji energii elektrycznej na odpowiednim terytorium?”.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2009, L 211, s. 55.

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska

(Sprawa C-122/18)

(2018/C 123/19)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara i C. Zadra, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie zapewniając, aby organy publiczne unikały przekraczania terminów 30 lub 60 dni kalendarzowych do zapłaty swoich długów handlowych, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciąży na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.U. L 48, s. 1), a w szczególności zobowiązaniom wynikającym z art. 4 owej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.